

[Peter Holst.]

ind over for kommunernes planlægning, som det her foreslås. Dels er der — det blev nys nævnt igen — fra socialministeriet for længst udsendt et notat til kommunerne, hvor man peger på nogle billige alternativer til de tunge plejehjemspladser, dels er det sådan, at kommunerne i alle tilfælde skal betale halvdelen af, hvad det koster. Derfor er der grund til at forvente, at man i det lange løb vil satse på den løsning, der økonomiserer bedst med de forhåndenværende midler. Hvis og når vi ad åre desuden går helt over til bloktilskud og afskaffer de sidste procentrefusioner, vil kommunernes økonomiske ansvar yderligere blive forstærket.

Vi vil med interesse deltage i et muligt udvalgsarbejde og vil dér gerne samtidig overveje andre mulige løsninger på problemet. Vi er på forhånd af den opfattelse, at dette at forstærke og tydeliggøre kommunikationen på tværs af de adskilte administrative enheder er bedre end at udstede statslige direktiver, og vi ser ikke i denne sammenhæng nogen interessemodsætning mellem de parter, hvis samarbejde vi mener kan løse det problem, der er peget på.

Endelig vil vi tilslutte os det, som fru Inge Fischer Møller nævnte, nemlig at det ikke alene er et spørgsmål om kvantitet: ledige hospitalssenge er ikke umiddelbart velegnede til at træde i stedet for plejehjemspladser.

Grethe Philip (RV):

Selve den tanke, at det er vigtigt at have den bedst mulige koordinering imellem social- og sundhedsvæsenet, kan vi fuldstændigt tilslutte os. Det er for øvrigt ikke noget nyt, det er jo noget, vi har drøftet i årevis herinde. Vi kan også tilslutte os, som vi ofte tidligere har gjort det, tanken om, at det er vigtigt, at ældre mennesker og gamle længst muligt kan blive i deres egne hjem, og at vi på forskellig måde skal støtte dem, således at de kan gøre det. Men jeg mener ligesom foregående talere ikke, at vi har behov for nogen folketingsbeslutning om, at regeringen nu skal gribe direkte ind. Vi har, som det blev sagt fra ministerens side, regler i vores lovgivning om, at der skal være udbygningsplaner, og det omfatter også hovedstadsområdet, og vi er jo netop på

mange forskellige områder inde i en udvikling i retning af, at kommuner og amtskommuner skal have et selvstændigt ansvar. Det mener vi også skal gælde hovedstadsområdet, og derfor kan vi ikke tilslutte os det foreliggende forslag.

Hagen Hagensen (KF):

Selve tanken om at gøre det bedst muligt for vore gamle medborgere, sørge for, at de længst muligt kan blive i deres hjem, vil vi vist alle sammen virke for. Men jeg er skeptisk indstillet over for, at man skulle til at meddele pålæg af den ene eller den anden art på dette felt, idet jeg finder, at kommunerne, der har forholdene inde på livet, langt bedre kan finde frem til, hvad der egentlig skal gøres på disse felter.

Der er tale om, at vi skal sørge for, at vore ældre medborgere længst muligt kan være under så gode forhold hjemme, som det er gørligt, og jeg vil i den forbindelse med de hospitaler, der er opremset i bemærkningerne til forslaget, sige, at det vil være meget få af disse, der vil kunne træde i stedet for noget, der blot ligner et hjem for gamle folk, og det må vi lægge vægt på. Allerede det forhold, at man kommer på plejehjem, selv om det er nok så godt indrettet, kan være meget tungt for de mennesker, der skal derind, og vi må sørge for, at det bliver så ligt med et hjem som overhovedet gørligt. Det er jo desværre, når mennesker kommer på plejehjem, i de fleste tilfælde den sidste station på vejen, og denne dødens forgård, som det skal være, skal derfor også være så godt indrettet, som den overhovedet kan være, for at man kan give dem, der skal være der, en så menneskelig tilværelse som overhovedet gørligt.

Må jeg dernæst sige, at der allerede findes, som ministeren jo har peget på, inden for hovedstadsområdet, i hvert fald inden for København og Frederiksberg, et udbygget samvirke imellem de to kategorier: dem, der har med plejehjem at gøre, og dem, der har med hospitalsforhold at gøre, og der finder i vidt omfang en central visitation sted.

Der er mange folk, der i de ældre år bliver nødt til at komme på plejehjem, men det er jo navnlig de tunge tilfælde, og der er nogle, der først er hospitaliserede, og som man prøver på at behandle dér. Kan det ikke